

Janik László:
Don Juan utolsó csókja
színmű, egy felvonásban

2018 Budapest

A térben egy ajtó jobbra hátul. Mellette ruhafogas, a fogason egy hosszú rusztikus bőrkabát mintha a középkorból maradt volna itt. Elöl egy asztal két szék, egy hintaszék esetleg kanapé. Bal elöl egy rusztikus kisasztal Fém kancsóval, kupákkal, gyümölcstállal, mint egy klasszikus csendélet. A kisasztal és a többi bútor stílusban élesen elüt. A teret falak nem zárják le. Aki ki akar menni a térből annak a takarásba kell mennie. Don Juan ötven körüli kicsit megereszkedett férfi ingben, farmernadrágban. Épp egy papírlapot tesz a kisasztalra, majd a nézőhöz fordul.

Don Juan- Egy kellemes nyár eleji estén Don Juan felhívta hűséges famulusát Leporello-t és pontosan harminc másodpercig beszélt hozzá. Szevasz! Most jövök az orvostól. Nincs sok hátra. Nincs kedvem traktálni a kórtörténettel, a lényeg az, hogy adj el mindent. Ruhákat, festményeket, kardokat, könyveket. Mindent. Nem érdekel mennyiért. Nincs időm kivárni a jobb ajánlatot. Csak a motor maradjon meg egy hátizsák. Utazni fogok egész addig, amíg el nem jön a vég. Utazni egyedül. De előtte még végigjárom a legfontosabb nőket. Ötöt írtam össze. Kutasd fel őket, holnap átküldöm a nevüket. Igyekezz, kell a pénz. Aztán kikapcsolta a telefonját. De felesleges volt az elővigyázatosság. Leporello nem hívta vissza. Viszont pontosan húsz perc múlva ott állt Don Juan szobájában, ami már csak azért sem esett nehezebbre, mert tőle bérelte Don Juan azt a szobát.

Leporello- Mi ez a hülyeség?

Don Juan- Az élet, barátocskám! Az élet! Egyszer minden véget ér! Ma, vagy holnap, nem mindegy? Na, ne nézz olyan bután mint egy pincsi akinek eldugták a gumicsontját! Adj valamit inni!

Leporello- Mért csinálod ezt?

Don Juan- Így éltem le egy fél évszázadot, minek most már valami újba kezdeni?

Leporello- Miért ne?

Don Juan- Unom az állandó gondolatkísérleteidet. Itt vannak a nevek. Mindenkihez odaírtam az utolsó általam ismert címét. Keresd meg őket! Nekem most nincs erre idegrendszerem.

Leporello- Miért csinálod ezt?

Don Juan- Mert csak ehhez értek. De ehhez nagyon. Egészen szépen meg is éldegélünk belőle. Vagy nem?

Leporello- Lemondjam a találkozókát is? Mi lesz a könyvbemutatóval? Mit mondjak a kiadónak?

Don Juan- Mondd, hogy megbetegedtem! Nem! Mondd, hogy idegösszeroppanásom van! Attól majd jól berezelnek. Vagy nem. Nekik a negatív reklám is reklám.

Milyen jól fognak keresni, ha beadom a kulcsot. Meg te is. Rád hagytam az összes jogot.

Leporello- Nem kell.

Don Juan- Nem neked kell. Nekem kell. Hogy biztonságban tudjam az elhagyott szavakat.

Leporello- És a nőekkel mit akarsz?

Don Juan- Meghágom őket. Még egyszer, utoljára. Valahogy el kell búcsúznom az élettől! Szerintem ez méltó búcsú lesz.

Leporello- És gondolod, hogy ahelyett, hogy rád vágnák az ajtót, hogy szemem köpnének, kést mártanának beléd, egyszerűen hagyják magukat?

Don Juan- Ha nem volna feladat, nem is érdekelne.

Leporello- Mért nem tudsz legalább így a végén valami tisztát, valami nemesebbet...

Don Juan- Ne folytasd! Fejfájást kapok amikor ezt csinálod! Komolyan! Arra ott vannak a regényeim! Tucat számra mászkálnak bennük mindenféle romantikus jófiúk és jó kislányok. Legyen elég ez neked, úgy is rád hagytam őket. Engem hagyj meg már olyannak amilyen vagyok.

Leporello- Mért, milyen vagy?

Don Juan- Azt majd eldöntik az irodalomtörténészek, ha egyáltalán érdekelni fogom őket. Te pedig szépeket fogsz hazudni rólam, szóval teljesen mindegy milyen vagyok. Lehetek bármilyen, és most éppen ezen vagyok. Szóval ásd elő a nőket és találd tiszta alkalmakat amikor nincs a közelben semmilyen zavaró tényező. Se férj, se szerető, se gyerek. Gyerek a legkevésbé.

Leporello- Annyira mégsem érdekel a feladat?

Don Juan- A feladat érdekel, a gyerekeket utálom!

Sötét

Zene, motorzúgás.

Fény

1. Anna

A tér ugyanaz. A szobában egy lazán öltözött nő épp olvasgat. Bő nadrág, feltűrt ujjú férfiing. Szemüvege van, de csak olvasáshoz. Az ajtó mellett a fogason Leporello kabátja. Kopognak. Anna leveszi a szemüvegét, feláll és az ajtóhoz lép. Kinyitja. Döbbenet ismeri fel Don Juant.

Anna- Szia! Hát te? Nem mondhatom, hogy épp rád számítottam.

Don Juan- Gondolom.

Anna- Gondolod? Gondolhatod. Gyere be! Nahát! Tudsz még meglepetéseket okozni! Nem érdeled meg, de adhatsz egy puszit!

Don Juan- Vagy kettőt. -

Anna- Vagy kettőt. Nahát! Mutasd magad! Semmit sem változtál.

Don Juan- Ugyan! Megöregedtem. Te viszont ragyogsz és fiatal vagy!

Anna- Ja persze. Egy fiatal nagymama! Fél éves az unokám. Tudtad? Honnan tudad volna! Én sem tudok rólad semmit. Hány éve is? Huszonöt?

Don Juan- Harminc.

Anna- Harminc? Te jó ég! Harminc? Persze! A nagyobbik lányom is huszonnyolc. Tiszta hülye vagyok. Huszonnyolc és nem tőled van.

Don Juan- Lehetett volna.

Anna- Lehetett volna, de nem lett és te szépen le is léptél. És nem azért mert nem lett. Ugye nem azért?

Don Juan- Nem.

Anna- Nem bírtál a véreddel. Ha lett volna akkor is lelépsz. Persze így sem jártam jobban. A férjem is lelépett. Épp a kisebbik harmadik születésnapján. De ez már történelem. Ül le! Na, ül már le! Nahát! El sem hiszem! Hogy kerülsz ide?

Don Juan- Te engedted be.

Anna - Én, mi? Jópofa vagy. Kérsz valamit? Inni? Nem is tudom mi van itthon! Bodzaszörp! Kérsz egy bodzaszörpöt? Alkoholt nem nagyon tartok itthon. Én nem iszom a gyerekek meg ritkán jönnek. A kicsi Londonban tanul, a nagy meg Győrbe ment férjhez. Holnap megyek hozzájuk. Nem iszol valamit? Te boros vagy ugye? Várj megnézem, lehet van itt valami!

Don Juan- Boros vagyok, de most nem kérek, köszönöm!

Anna- Kocsival vagy?

Don Juan- Nem. Nem azért. Csak nem. Egyedül nem iszom.

Anna- Nézd, van itt egy kis Martini! Azt szeretted régen.

Don Juan- Hagyd csak!

Anna- Mért? Igyál csak ha jól esik! Száraz. Bármit is jelentsen. Van citromom is.

Don Juan- Ülj már le! Nem kell semmi!

Anna- Várj, hozok poharat! Lehet én is iszom egy kortyot! Tényleg, mi járatban vagy? Hogy jutottam eszedbe?

Don Juan- Mindig is az eszemben voltál!

Anna- Nanana! Itt van! Tessék! Egészségedre!

Don Juan- Egészségükre!

Anna- Nahát!

Don Juan - Ezt már mondtad.

Anna- Mondtam, mi? De most te mondjad! Mi van veled? Mit csinálsz? Megnősültél?

Don Juan - Nem. Azt elpuskáztam. Téged nem vettelek el, a többi meg nem ért fel hozzád. Túl magasra tetted a lécet!

Anna- Hazug disznó!

Don Juan - De komolyan!

Anna- Jó, hagyjuk ezt mert még a végén elhiszem! De köszönöm! Néha egy kis hazugság is jól esik. Jó téged látni! Soha nem gondoltam, hogy ezt valaha kimondom. De tényleg jó! Igaz akkor egy évig meg akartalak ölni, de aztán jött Viktor és megváltozott a világ.

Don Juan - Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

Anna- Jó sokára!

Don Juan - Tudom. Jöttem volna már sokkal hamarabb is, de nem mertem.

Anna- Tőlem féltél, vagy magadtól?

Don Juan - Látod ezt szerettem mindig benned, hogy olyan átkozottul pontosan tudsz fogalmazni!

Anna- Te most udvarolsz?

- Don Juan - Csak őszinte vagyok. Most már megengedhetem magamnak. Leéltem egy életet a vacak kis hazugságaimban és mire jutottam? Itt ülök magányosan és bocsánatért kuncsorgok életem nagy szerelménél. Attól kérek vigasztalást akitől pont ezt tagadtam meg.
- Anna- Te feloldozást kérsz, nem bocsánatot. De azt nem adhatok. Csak te tudod feloldozni önmagad. Én már régesrég megbocsátottam. Fiatalok voltunk, gyerekek. Sehogy sem lett volna jó vége. Talán ha később találkozunk. De ez is történelem. El sem hiszem, hogy ezt ennyi éven át hordoztad magadban! És mért pont most? Mért pont most tört ki rajtad? Történt valami? Beteg vagy? Vagy váratlanul vallásos lettél? Beteg vagy mi? Berezeltél az elmúlástól. Mi a baj?
- Don Juan - Nem untatnálak a részletekkel.
- Anna- De nincs nagy baj?
- Don Juan - Nagyobb már nem is lehet.
- Anna- Rák?
- Don Juan - Nincs sok hátra.
- Anna- Azt nem tudhatod...
- Don Juan - Kérlek ne kelljen most leletekről, vizsgálatokról, szakvéleményekről és csodával határos gyógyulásokról beszélgetnünk. Hidd el, hogy ezeken már túl vagyok. Most nem ezért jöttem. Erre már nincs időm.
- Anna- Nincs. Igazad van. Nem erőltetem. Ha nem akarsz, nem beszélsz róla.
- Don Juan - Tényleg azt hiszed, hogy nem lehetett volna jó vége?
- Anna- Nekünk? A kapcsolatunknak?
- Don Juan - A szerelmünknek.
- Anna- Talán pont a szerelmünk volt az akadály. Nem láttunk az orrunknál tovább. Csak lobogtunk, de hogy a másik mit akar, vagy érez, meg hogy hova tart az egyáltalán nem érdekelt egyikünket sem. Engem tán még kevésbé. Azt hittem minden rendben van és örökké tart. Nem vettem észre, hogy teljesen elnyírtál valami tökéletesen más irányba. Csak próbáltalak visszaerőltetni, de persze nem ment, te meg meguntad. Biztos, hogy erről akarsz most beszélni?
- Don Juan - Biztos. Ott kezdődött minden, ott is kell véget érjen.
- Anna- Mi kezdődött ott?
- Don Juan - A tévutam. A keresgélésem. A hazudozásaim.

- Anna- Én évekkkel később jöttem rá, hogy nem akkor lettem nő amikor elvetted a szüzességemet, hanem amikor elhagytál. Mert addig minden olyan eleve elrendeltnek tűnt, de attól fogva mindent nekem kellett irányítani. Én lettem a felelős önmagamért az egyik pillanatról a másikra. A dühömet a fájdalomamat sem volt aki kezelje. Ki is élveztem alaposan! Megmerültem mindkettőben. Fogytam nyolc kilót. Úgy néztem ki mint aki most jött Auschwitzból. Mindenki szörnyülködött és vigasztalni akart, és nem értették, hogy arra volt legkevésbé szükségem. Rád lett volna szükségem, legalább is úgy éreztem, pedig valójában pontosan arra volt szükségem ami történt velem. Az önmagamra találásra.
- Don Juan - Furcsa, de épp így éreztem én is. Tudtam, hogy rosszul döntök, minden zsigerem tiltakozott ellene még is meg kellett tennem, hogy végre legyen egy saját döntésem. Azt hittem szabad leszek, de akkor még csak nem is sejtettem, hogy milyen nehéz is ez a szabadság. Hogy milyen félelmetes.
- Anna- Félelmetes mi? Mert a szabadság egyszerre hatalom és felelősség. És rájössz, hogy a döntéseid visszavonhatatlanok.
- Don Juan - Pedig ezerszer akartam visszavonni. Azt mondják, hogy egy férfi minden nőben az anyját keresi, én mindegyikben téged kerestelek. Mindened hiányzott. A határozottságod, a mosolyod, a szemed színe, a nevetésed.
- Anna- Én ugyanúgy a biztosat, a megszokottat kerestem. Az ismerős mozdulatokat, érintéseket.
- Don Juan - Én nem tudtam, hogy minden nőnek másmilyen a bőre, hogy másképp hajlik a csípője, hogy másképp feszül a melle.
- Anna- Én meg azt nem tudtam, hogy minden férfinak meg kell tanítanom, hogy mikor hova nyúljon, mikor szorítson és mikor simogasson. Azt hittem ez mindig ugyanolyan lesz. Hogy mindig jó lesz, és nekem csak hagynom kell magam, nem küzdeni, nem dolgozni, csak elomlani.
- Don Juan - Soha többé nem volt olyan jó senkivel.
- Anna- Más volt. Mindig más.
- Don Juan - Mindig nyitott szemmel szeretkeztünk.
- Anna- Követtük a másik minden rezdülését.
- Don Juan - Soha többé egy nő sem értette ezt meg.
- Anna- A férfiak még riasztónak is találták.
- Don Juan - Aztán megtanultam becsukni a szemem, hogy magam elé képzeljelek, de akkor meg egyfolytában azon járt az agyam

Anna- Hogy a másik épp kit képzelhet maga elé?
Don Juan - Minden ott kezdődött. Ott is kell véget érjen.
Anna- Bolond vagy. Túl vagyunk már ezen.
Don Juan - Soha nem leszünk túl.
Anna- Soha mi? Harminc éve volt.
Don Juan - Így akarok búcsúzni tőled. Az élettől.
Anna- Butaság. Ez nem hoz vissza semmit.
Don Juan - Nem hoz semmit. Engem visz el. Segíts kérlek, hogy könnyebb legyen!
Anna- Gyere! Ne sírj! Gyere! Nincs semmi baj! Nincs semmi baj!
(kigombolja a blúzát és magához húzza Don Juant)

Hangjáték I. Nő- Szeretsz?

Férfi- Mindig is szerettelek.

Nő- Csak gyáva voltál.

Férfi- Nem álltam még készen.

Nő- Készen álltál, csak mindig valami másra.

Férfi- Túl nagy falat voltál nekem.

Nő- És most? Már késő?

Férfi- Akár csak egy tökéletes pillanat képes feledtetni az elvesztegetett éveket.

Nő- Mindig is szerettelek.

Férfi- Most már tudom.

Nő- Félsz?

Férfi- Nem. Most, hogy újra itt vagyok, már semmitől se félek.

Fény.

Don Juan és Leporello a nagy kabátjaikban állnak elől a kisasztal két oldalán. Leporello tölt a kancsóból és Don Juannak nyújtja

Leporello- Milyen volt?

Don Juan- Tanulságos. Pontosan úgy omlott el a karjaimban mint harminc éve. Az ember azt gondolná, hogy neki is változott az eszközkészlete. De nem. Igaz én is pont olyan voltam mint kamasz koromban. Nem próbálkoztam semmivel.

Leporello- Megérte?

Don Juan- Micsoda kérdés ez drága barátom? Ennyi előkészület után akkor se vallanám be, ha életem legrosszabb élménye lett volna.

Leporello- De nem volt az.

Don Juan- Honnan tudod.

Leporello- Az első az mindig más. Az mindig kivételezett marad, mert tőle tanulunk mindent amit később elfelejtünk, vagy megtagadunk.

Don Juan- Színtiszta nosztalgia. Mint anyánk főztje. Már ettünk ezer jobbat, de a gyerekkorunkat csak az hozza vissza. Na, jó. Gyerünk tovább! Még négy hátra van.

Sötét

Zene, motorzúgás

Fény

2. Viktória

Világos. A szín most is ugyanaz. Viktória egy nagy lobogó ujjú design ruhában valamit ír az asztalnál. Csengetnek. Az ajtóhoz megy kinyitja. Meglátja Don Juant

Viktória- Ó, hogy rohadról meg! Nem tudtam, hogy mi hiányzik!

Don Juan- Szia!

Viktória- Mi a fészkes fene evett ide?

Don Juan- Rövidesen meghalok ezért eljöttem, hogy még egyszer utoljára szeretkezzem veled.

Viktória- Mi van?

Don Juan- Annyira erősen kezdted, hogy megpróbáltam felvenni veled a versenyt.

Viktória- Na, húzzál az anyádba! *(bevágja az ajtót, hosszasan téblábol, majd újra kinyitja hosszán néz a férfit aki még mindig ott áll)* Megdöglesz végre?

Don Juan- Meg.

Viktória- Mi bajod?

Don Juan- Nem mindegy?

Viktória- De. Gyere be!

Don Juan- Köszönöm!

Viktória- És nem lehet...

Don Juan- Szerinted, itt lennék ha lehetne? Szerinted, el mertem volna jönni hozzád?

Viktória- Hogy te micsoda egy mocskos nagy seggfej vagy! El kellett volna jönnöd!

Don Juan- Kellett volna? Miért? Beengedtél volna?

Viktória- Nem.

Don Juan- Azért kellett volna?

Viktória- Azért! Járt volna nekem annyi, hogy kizárjalak innen, hogy beverjem a mocskos pofádat, hogy egyszer végre én legyek az erősebb!

Don Juan- Mindig te voltál.

Viktória- Na, persze. Mert hagytad, hogy aztán sunyin leléphess. És megint minden úgy legyen, ahogy te akartad.

Don Juan- Sajnálom, hogy így látod.

Viktória - Egy szart sajnálsz te! Manipulálsz, mint mindig. Elhitetted velem, hogy milyen tökös, kemény csaj vagyok, de csak, hogy legyen miért lelépned. Az egész rég le volt játszva a fejedben előre.

Don Juan - Hol van a gyerek?

Viktória - Ahhoz a gyerekhez semmi közöd! Megértetted?

Don Juan - Mért? Van?

Viktória - Nem. Nincs. Ha volna még most is fizetnéd a tartásdíjat.

Don Juan - Legalább ezt is tisztáztuk. Akkor miért is utálsz te engem annyira?

Viktória - Hogy te még mindig mekkora egy szemétláda vagy!

Don Juan - Egy nőt se gondoltam annyira komolyan mint téged!

Viktória - Ja, persze! Csak elfelejtettél szólni, mi?

Don Juan - El is jegyeztelek.

Viktória - És előttem, utánam még másik ötöt.

Don Juan - Te adtad vissza a gyűrűdet.

Viktória - Mert le se szartál! Csak a szexre voltam jó neked.

Don Juan - Tizenkét órát dolgoztam, hogy fizetni tudjam a hülye allűrjeidet!

Viktória - Ki kérte? Nekem elég lett volna ha velem vagy!

Don Juan - Mikor? Nappal az egyetemen voltál, este meg alternatív színpadokon kerested önmagad!

Viktória - Ha jól emlékszem téged is egy ilyen színpadon találtalak.

Don Juan - Ha jól emlékszem én vezettem azt a színpadot.

Viktória - Minket vezettél az orrunknál fogva!

Don Juan - Érdekes akkor még nem ez volt a véleményed.

Viktória - Talán a két diploma jót tett az értékítéletemnek.

Don Juan - Talán csak még mindig mentségeket keresel!

Viktória - Mire?

Don Juan - Az öncsalásra.

Viktória - Hogy melyikünk nagyobb csaló, vagy öncsaló arról most inkább nem nyitnék vitát.

Don Juan- *(Váratlanul hangot vált)* Bocsánatot kérek. Bocsáss meg!

Viktória- Mi van?

Don Juan- Bocsáss meg! Ezért jöttem, hogy ezt kimondjam. Bocsáss meg! Nincs már értelme semmi másnak. Tudom, hogy nem most kellene mondanom. Tudom, hogy ez is csak önzés, mert nem neked akarok jót. Nem azért jöttem, hogy te megkönnyebbülj, hogy lásd, beismerem a hibámat, hanem csak azért, hogy nekem jobb legyen. Hogy letegyem végre ezt a terhet. És most ezért is bocsáss meg! Bocsáss meg minden önzésemért. Nincs rájuk magyarázat.

Viktória- Te tényleg ...? A francba! A francba! Minek jöttél ide? Krepáltál volna be valahol a világ végén, én meg olvastam volna az újságban, vagy néztem volna a hírekben és érezhettem volna valami elégtételt, vagy kárörömöt, vagy mit tudom én! De így... most én mit kezdjek ezzel? Mondhatom, hogy megbocsájtok, hogy megnyugodjon a lelked, de annyi eszed még neked is van, hogy ezt így nem lehet! Hogy az évtizedeken át hurcolt vélt vagy valós sérelmeink, amikre felépítettünk egy egész életet nem foszlanak szét egy csapásra csak mert éppen haldokolsz! Még meghalni sem tudsz tisztességesen. Még a halálod is egy szemétség. A bűdös francba! Van egy cigid? Ja, én is jótól kérek!

Don Juan- Szabad?

Viktória- Mit akarsz?

Don Juan- Táncolni fogunk. Szabad? *(és tényleg)* Emlékszel mit mondtál az első este? A táncban nem lehet hazudni. És táncoltunk órákon át. És hajnalra mindent tudtunk egymásról.

Viktória- Mi nem. Csak a testünk.

Don Juan- És akkor még azt hittük ez elég is lesz egy életre.

Viktória- Ahhoz többet kellett volna táncolnunk. Sokkal többet.

Don Juan- Hogy a karjaink újra és újra felfedezzék egymást.

Viktória- Hogy a csípőink támaszként összefeszüljenek..

Don Juan- Hogy az arcunkon össze izzon a bőr!

Viktória- Hogy a lábaink úgy simítsák egymást mint anya a gyermekét.

Don Juan- Hogy a mellkasunkban egyszerre lüktessen a vér.

Viktória- Hogy belefulladásunk egymás leheletébe.

Don Juan- Többet kellett volna táncolnunk.

Viktória- Mit akarsz tőlem?
Don Juan- Mindent. Azt akarom, hogy legyél egy angyal aki visszapörgeti az időt. Aki megvéd saját magamtól. Aki nem hagyja, hogy elfuseráljam az életem. Aki megragad, nem enged, és örökké csak táncol velem.
Viktória- Nem vagyok angyal. Nagyon nem.
Don Juan- Tudom. De hazudd, hogy az vagy és én elhiszem!
Viktória- Ha elhiszed, tényleg angyallá leszek.
Don Juan- Soha többé nem kételkedek benned.
Viktória- Bármit mondok elhiszed?
Don Juan- Bármit.
Viktória- Akkor már nem is kell hazudnom.
Don Juan- Angyal vagy?
Viktória- Az vagyok.
Don Juan- Repülj velem angyalom!
Viktória- Repülj te velem! (*lassan letérdel Don Juan elé*)
Don Juan- Nem kell ezt.
Viktória- Én akarom!

Sötét

Hangjáték II. Nő- Szeretsz?

Férfi- Mindig is szerettelek.

Nő- Csak gyáva voltál.

Férfi- Nem álltam még készen.

Nő- Készen álltál, csak mindig valami másra.

Férfi- Túl nagy falat voltál nekem.

Nő- És most? Már késő?

Férfi- Akár csak egy tökéletes pillanat képes feledtetni az elvesztegetett éveket.

Nő- Mindig is szerettelek.

Férfi- Most már tudom.

Nő- Félsz?

Férfi- Nem. Most, hogy újra itt vagyok, már semmitől se félek.

Fény.

Don Juan és Leporello a nagy kabátjaikban állnak elől a kisasztal kétoldalán. Leporello tölt a kancsóból és Don Juannak nyújtja

Leporello- Hogy ment?

Don Juan- Papírforma szerint. Különös, hogy a nők mennyire képtelenek tanulni a saját hibáikból de egy életen át képesek hordozni azoknak ódiumát. Egy elképzelt, sosemvolt lovagot üldöznek és közben észre sem veszik, hogy az általuk választott férfiak mind ugyanabban az egy dologban különböznek a szintén általuk választott ideáltól. Néha az az érzésem, hogy direkt csinálják. Hogy az anyatermészet nevében így akarnak szembeszállni az isteni eleve elrendeléssel.

Leporello- Nem is tudtam, hogy a filozófia orálisan fertőz.

Don Juan- Pedig csak úgy! Könyvből mit sem ér! Gyerünk!

Zene, motorzúgás

Fény

3. Margit

Margit egy könnyű, de zárt nyári ruháskában ül, és egy fényképalbumot lapozgat. Csöngetnek. Az ajtóhoz megy. Kinyitja. meglátja Don Juant

Margit- Szia! Te mit csinálsz itt?

Don Juan- Várom, hogy beengedj.

Margit- Ja, igen. Bocsáss meg, csak annyira meglepődtem! Honnan tudod egyáltalán, hogy hol lakom?

Don Juan- Erre a címre van bejegyeztetve a nyelviskolád.

Margit- Honnan tudod, hogy nyelviskolám van?

Don Juan- Rád állítottam egy magánnyomozót!

Margit- Komolyan?

Don Juan- Komolyan. Még azt is kinyomozta, hogy ma nem lesz itthon a férjed.

Margit- Komolyan?

Don Juan- Nem. Ismerősök vagyunk a facebookon, és te állandóan a tanítványaidról posztolsz.

Margit- Ja, igaz. A férjem viszont tényleg nincs itthon.

Don Juan- Mikor jön?

Margit- Egy hét múlva.

Don Juan- Hogyhogy?

Margit- Kölnben dolgozik, csak két hetente tud hazajönni.

Don Juan- Sajnálom. Gondoltam megismerkedhetnénk.

Margit- Jobb ez így.

Don Juan- Nincs kedved beülni valahova? Meghívlak vacsorázni!

Margit- Köszönöm, már vacsoráztam.

Don Juan- Akkor inni valamit!

Margit- Itthon is ihatunk. Ha éhes vagy valamit össze tudok ütni.

Don Juan, Nem, köszönöm! Én ettem útközben. Csak gondoltam, hogy beestem így bejelentés nélkül, meg a férjed sincs itthon... Nem illik.

Margit- Mit nem illik?

Don Juan- Még a végén pletykálni kezdenek a szomszédok.

Margit- Hadd kezdjenek! Bár ezek a szomszédok azt se vennék észre ha meghalnék. A múltkor az egyik alattunk lakó feljött kölcsönkérni egy pelenkát. Azt hitte nekünk is van kisgyerekekünk. Aztán meg nem akarta elhinni, hogy soha nem is volt. Azt mondja állandóan ebből a lakásból hallott gyereksírást. Na, ennyire figyelnek itt egymásra az emberek. Van egy kis rosém. Iszunk? Néha megiszogatok itt egy pohárával nagy magányomban. Ez elég jófajta. Van itt alattunk egy borászat. A húgom sógora dolgozik ott. Az kim nekem? Mindegy. A húgomra emlékszel?

Don Juan- Csilla.

Margit- Igen. Na, szóval a férje öccse dolgozik ennél a borászatnál, és itt alattunk van egy ilyen ... ilyen...

Don Juan- Mintabolt.

Margit- Olyasmi. Ott veszem a rosét, kimérve. Elég jó. Na, igyunk! Egészségedre, meg Isten hozott!

Don Juan- Egészségedre!

Margit- Kérsz hozzá vizet?

Don Juan- Nem. Köszönöm! Tényleg jó kis bor ez.

Margit- Én szoktam egy kicsit vizezni, mert hamar megárt.

Don Juan- Régen se bírtad. Egész este elváltál egyetlen koktéllal.

Margit- Koktélt már nem iszom. Fáj tőle a fejem. Meg nem is járok sehova. Mikor nyaralni megyünk, néha gondolok rá, de fáj tőle a fejem, szóval nem. Inkább ilyen könnyű borok. A tanítványaim szoktak mindenfélét hozni ajándékba, de ott áll mind a szekrényben.

Don Juan- A férjed sem iszik?

Margit- Csak sört. Meg néha ilyen gyomorkeserűket. De inkább csak sört. Bár nem tudom ott kint mit csinál.

Don Juan- És mivel foglalkozik?

Margit- Tanít az egyetemen. Ő tulajdonképpen energetikus és az atomenergia a szakterülete.

Don Juan- Egy atomtudós?

Margit- Olyasmi. Furcsa mi? Egy nyelvtanár és egy mérnök. Ráadásul még a nyelvek sem stimmelnek. Én az olaszt az orosz és a franciát beszélem, ő az angolt és a németet. Semmi nem stimmel.

Don Juan- Valamiért csak összeházasodtatok.

Margit- Valamiért össze. És te? Te meg valamiért nem házasodtál össze.

Don Juan- Veled?

Margit- Nem velem, hanem senkivel.

Don Juan- Hát, nem.

Margit- Pedig olyan nőülősnek tűntél. Hány menyasszonyod volt? Hat?

Don Juan- Hat. Honnan tudod?

Margit- Na, hallod! Megvan az összes könyved! Mindet elolvastam vagy tízszer.

Don Juan- Komolyan?

Margit- Legalább. Mondjuk volt rá időm. De aztán el kellett paterolnom, most a húgoméknál tartom őket. Bántotta a szemeket.

Don Juan- Nocsak. A férjed pont rám féltékeny?

Margit- Pont. És kizárólag.

Don Juan- Ne már! Hát, nem is ismer!

Margit- Elég neki, hogy engem ingen.

Don Juan- Ezt most nem értem.

Margit- Én sem. Nem is fontos. Nem kérsz valamit enni? Egy kis sajtot? Meg van itt dió. Most pucoltam.

Don Juan- Remek. Szeretek éjszaka eszegetni.

Margit- Én is. Igazából én mindent szeretek csinálni éjszaka. Csak aludni nem. Mondjuk nem is tudok, csak altatóval.

Don Juan- Pedig hogy tudtál aludni! Szétterülve az ágyon mint egy béka.

Margit- Már a szétterülés se megy. Pedig volna hol. Akkora ágyunk van mint egy fél szoba. De egyedül valahogy félelmetes. Inkább itt alszom kint a kanapén. Vagy inkább itt éjszakázom, mert aludni nem nagyon tudok.

Don Juan- Azt én sem.

Margit- Kikerülted a választ. Mért nem nőültél meg?

Don Juan- Valami mindig közbe jött. Az egyik totál felzabált, hát menekülnöm kellett. A másik totál leállt a hírré, hogy el akarom venni. Elhízott, elhagyta magát. A harmadik még élni akart. Mindig volt valami.

Margit- Velem mi volt?

Don Juan- Ezt inkább nekem kellene kérdezniem. Azt a mai napig sem értem.

Margit- Ugyan mit?

Don Juan- Két különböző városban éltünk. És amikor végre együtt lehetünk volna egy-két hónapot, te külföldre mentél.

Margit- Tanulni mentem. Most abból élek amit akkor tanultam. Azt igazán megérthetted volna. Áldozat volt a jövőnek.

Don Juan- Egész nyáron egy hetet töltöttünk együtt, akkor is esténként hazamentél a szüleidhez.

Margit- És mit nem tettünk meg az alatt a hét alatt amihez hiányoztak az éjszakák?

Don Juan- Nem ébredtünk egymás mellett reggelente. Azt gondoltam, hogy az együttlét a házasság próbája.

Margit- Pedig a házasság próbája a várakozás.

Don Juan- Abban én soha nem voltam jó.

Margit- Szép, hogy belátod.

Don Juan- Te viszont úgy látom tökélyre fejlesztetted a várakozást.

Margit- Hidd el, hogy nem így terveztem.

Don Juan- Tervezted valahogy?

Margit- Nem. Mindig hagytam, hogy mások tervezzenek.

Don Juan- Ezért nincs gyerek?

Margit- Azt nem tudom miért nincs. Nem terveztem, de szerettem volna. Nem lett.

Don Juan- Nem akartalak megbántani.

Margit- Nem bántottál meg. Nem te bántottál meg. Az élet. Isten. Nem tudom. Valaki nem akarta. Pedig állítólag mindkettőnknek lehet, de valahogy így együtt ...

Don Juan- Vannak erre már orvosi megoldások.

Margit- Tudom. De a férjemnél az "orvosi megoldások" szóba sem jöhettek. Az ő világában vagy természetesen működik valami, vagy sehogy. Nem vallási okokból, vagy ilyesmi, csak egyszerűen nem. És én ezt elfogadtam.

Don Juan- De miért?

Margit- Mert őt választottam. Úgy ahogy van. Olyannak amilyen.

Don Juan- Választhattál volna mást.

Margit- Például téged? Nem. Én őt választottam, és ő engem választott. Ő engem választott. És ez mindennél erősebb kötelék.

Don Juan- Az ember néha rosszul választ.

Margit- És ki mondja meg, hogy mi a jó és mi a rossz választás? És mitől rossz egy választás? Tudod szerintem rosszul választani is jobb, mint sehogyan sem.

Don Juan- Én választottam. És jól választottam. Csak...

Margit- Csak nem tudtad. Nem tudtad, hogy jól választottál. Én is jól választottam, csak nem tudtam, hogy nem tudod.

Don Juan- Akkor ki volt a hibás?

Margit- Senki. Ezt nem így mérik. Te elfutottál mert azt hitted nem szeretlek eléggé. Mert nem tudtad, hogy én olyan végtelenül szeretlek, hogy én olyan végtelenül biztos vagyok kettőnkben, hogy már nincs is jelentősége mikor és mennyit kell várnom rád. Hogy nincs jelentősége a külön töltött éjszakáknak vagy hónapoknak mert örökre összetartozunk. Te apró igazságokat és örömeket kértél számon, én pedig az öröklétet tartottam a kezemben. Én nem vágytam rád. Én magam voltam a vágy. Én nem szerettelek. Én magam voltam a szerelem. És te nem engem hagytál el. Te akkor magadat hagytad el. Leromboltál egy világot ami csak a miénk volt. Más világot, világokat választottál. És ki dönti el, hogy jól, vagy rosszul választottál-e? Látod itt vagyunk. Tesszük a dolgunk, ki-ki a maga módján. Jó ez? Vagy rossz? Ki dönti el? És most mondd el szépen, hogy miért jöttél!

Don Juan- Egy ölelésért.

Margit- Az megvolt mikor bejöttél. Vagy nagyobb ölelésre gondolsz? Úgy mint régen?

Don Juan- Már nem is tudom. Meg vagyok zavarodva. Igazából csak jöttem, mert hozott a lábam. Mert valahogy mégsem rombolódott le az a közös világ. Mert én most az egész világtól búcsúzom és máshol már nincs dolgom, de itt még úgy érzem van. Még van dolgom veled. És látod olyanokat mondtál most nekem amit még soha senki.

Margit- Mért búcsúzol te az egész világtól?

Don Juan- Mert vége van. Gyógyíthatatlan vagyok. Talán ez az utolsó éjszakám. És én téged választottalak az utolsó éjszakámnak. És nem most. Akkor. Csak ezt sem tudtam. De most már tudom.

Margit- Jézusom. Mi bajod?

Don Juan- Nem akarok beszélni róla. Már túl vagyok rajta. Túl vagyok mindenem. Csak rajtad nem. Csak te kötsz még ehhez a világhoz.

Margit- De én már nem az vagyok. És te sem.

Don Juan- Mindig azok maradunk.

Margit- Te többet vársz tőlem mint amit megadhatok.

Don Juan- Nem várok semmit.

Margit- Akkor mért jöttél?

Don Juan- Érted.

Margit- Értsd meg én már másé vagyok. Mással, máshol. Ez nem jó, nem helyes?

Don Juan- Ki mondhatja meg, hogy mi a jó és mi a helyes? Én meghalok. És az helyes? Én nem akarok elvenni tőled semmit. Téged sem akarok elvenni senkitől. Én csak egy pár órát kérek, vagy csak pár percet, egy ölelést, hogy könnyebb legyen...

Margit- Mért gondolod, hogy ettől könnyebb lesz?

Don Juan- Nem mindegy már, hogy mit miért gondolok? Nekem már mindegy. Neked miért nem?

Margit- Összekavarsz.

Don Juan- Pedig bennem most állt össze minden. Most érttetél meg velem mindent. Te mindent sokkal jobban tudsz és értesz mint én. Ezt is értened kell!

Margit- Nem, ez túl sok nekem. Én ezt nem akarom.

Don Juan- Én sem. De nincs más. Nekem csak ez maradt. Nekem csak te maradtál.

Margit- Menj el! Most menj el kérlek! Ezt én nem tudom.

Don Juan- Igazad van. Nem is lett volna szabad idejőnnöm. Bocsáss meg! Meg tudsz bocsájtani?

Margit- Meg, csak most menj el!

Don Juan- Isten veled!

Margit- Isten veled!

Don Juan elindul az ajtó felé, lassan kinyitja, majd hosszan áll. Végül becsukja és visszafordul. Margit végig háttal ül neki, ölébe ejtett kezekkel. Don Juan visszalép és a

vállára teszi a kezét. Margit úgy ugrik fel mint akit megégettek. Tigrisként veti rá magát Don Juanra, öleli csókolja mint rég nem látott szerelmét, így dőlnek rá az asztalra. Sötét.

Hangjáték III. Nő- Szeretsz?

Férfi- Mindig is szerettelek.

Nő- Csak gyáva voltál.

Férfi- Nem álltam még készen.

Nő- Készen álltál, csak mindig valami másra.

Férfi- Túl nagy falat voltál nekem.

Nő- És most? Már késő?

Férfi- Akár csak egy tökéletes pillanat, képes feledtetni az elvesztegetett éveket.

Nő- Mindig is szerettelek.

Férfi- Most már tudom.

Nő- Félsz?

Férfi- Nem. Most, hogy újra itt vagyok, már semmitől se félek.

Fény.

Don Juan és Leporello a nagy kabátjaikban állnak elől a kisasztal két oldalán. Leporello tölt a kancsóból és Don Juannak nyújtja

Leporello- Milyen volt?

Don Juan- Fájdalmasabb mint gondoltam.

Leporello- Megszólalt a lelkiismereted?

Don Juan- Az a sok felszabadult elfojtás valóban lehengető volt. Lehet, hogy meglazult az első két koronám. Olyan a hátam mintha egy medvével birkóztam volna és valahol elkallódott az egyik kontaktlencsém. Úgy érzem magam mint akin egy tájfun száguldott át.

Leporello- De mielőtt letett, azért a magasba emelt és megforgatott.

Don Juan- Valóban.

4. Edit

Edit külsőségeiben nagyon hangsúlyozza a nőiséget. Hajában a csat hatalmas virág. Könnyű ruhája csípőig felsliccelve, stb. Épp rúzsozza magát amikor csöngetnek

Edit- O, csak nem? Kit látnak szemeim! Gyere csak beljebb! Hadd nézzelek! Tényleg Don Juan van itt személyesen? De, nini! Mi ez itt? Ránc, meg szarkaláb? Jó látni, hogy téged sem kímél az idő. És ez a tekintélyt parancsoló pocak? Újabban ezzel hengerled le a nőket? A feneked még mindig feszes.

Don Juan - Hol a kutya?

Edit Elpusztult. Sőt, már a kölykei is.

Don Juan - Nincs kutyád?

Edit - Kutyám sincs. Nem gondoltam, hogy egy harmadik generáció is rád kéne emlékeztessen! Ne mozdulj! Vagy mozdulj, nem érdekel, hozom a gépet!

Don Juan - Minek?

Edit - Dokumentálni. Hogy ha valaki véletlenül pont ma ölné meg az utcán akkor bizonyítani tudjam, hogy innen még élve mentél el!

Don Juan - Az utcán is agyoncsaphatsz.

Edit - Nincs kizárva, hogy meg is teszem. Leülhetsz.

Don Juan - Hova?

Edit - Tőlem a földre is. Mit hoztál?

Don Juan - Hogy?

Edit - Inni.

Don Juan - Egy villányi cabernét.

Edit - Nyithatod. Keveset kaptam tőled, de legalább inni megtanítottál. Ott van minden az asztalon.

Don Juan - Lehet, hogy ezek a képek nemsokára sokat érnek.

Edit - Megvárom a könyvhetet. Olvastam, hogy megint kijön valami regényed. Ha siker lesz eladom a sorozatot. Vesznek még könyvet egyáltalán az emberek?

Don Juan - Néhányan. Te veszel?

Edit - Ha most arra vagy kíváncsi, hogy olvastam-e az írásaidat akkor el kell keserítselek. Olvastam. Mindet. És nem vagyok jó véleménnyel róluk. Nem szerepelek egyikben sem.

Don Juan - Hátha majd most!

Edit - Annyira nem hiányzik. De azért még is érdekel. Megírtad az összes kurvádat. Rólam, hogy nem sikerült egyetlen sort sem írni?

Don Juan - Nem tudom.

Edit - Egy darabig vártam. Vártam. Aztán arra gondoltam, hogy lehet jobb is így. Ki tudja milyen idiótának festenél le? Aztán meg arra, hogy direkt csinálod, hogy még ezzel is fájdalmat okozz. Vagy ennyire szégyelled magad? Mondjuk azt nem hiszem.

Don Juan - Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

Edit - Amiért nem írtál meg?

Don Juan - Amiért elhagytalak.

Edit - Be vagy rúgva?

Don Juan - Nem te voltál az első és nem is az utolsó, de te vagy az egyetlen akit a mai napig bánok. Ezért nem is tudtam írni rólad. Próbáltam. Esküszöm. De valahogy mindig leblokkoltam. Valahogy mindig félresiklott, hazugság lett. Tudom, hogy ez hülyén hangzik, de nekem te voltál az igazi. De mire rájöttem erre már késő volt minden. Férjhez mentél. Aztán elváltál és én komolyan készültem hozzád, de egyszerűen nem tudtam... nem tudtam hogyan kezdjek bele. Tudom, hogy ez hihetetlen de igaz. Még engem is elhagytak a szavak. Izzadtam és remegtem, ha csak rád gondoltam és csak halogattam. Te meg közben újra férjhez mentél. És én megint lekéstem.

Edit - Apám! Ez szarabb mint amiket írni szoktál!

Don Juan - Voltam a kórházban is nálad... de nem mertem... csak látni akartam, hogy minden rendben veled.

Edit - Minden rendben volt, csak épp levágták mind a két mellemet.

Don Juan - Egy éve meg...

Edit - Meghalt Béla. Te meg illedelmesen kivártad a gyászévet. Na, tudod mit? Menj te a fenébe!

Don Juan - Mostanra viszont nekem nem maradt több időm.

Edit - Igazán hálás lettem volna ha most már nem is erőlteted.

Don Juan - Tudom. Meg is értelek. De te vagy az egyetlen ember akitől el szeretnék köszönni.

Edit - Rendben elköszöntél. Isten veled!

Don Juan - Isten veled!

Edit - Várjál már! Te most hova mész? Mit köszöngetsz itt?

Don Juan - Ne félj, többet már nem találkozunk!

Edit - Miért nem!

Don Juan - Jó légy! Vigyázz magadra!

Edit - Álljál már meg! Mi van itt most?

Don Juan - Mennem kell.

Edit - Rohadtul nem mész te innen sehova amíg el nem mondd értelmesen, hogy most mi van!

Don Juan - Most én vagyok a soros. De engem már műteni sem lehet. Végstádium. Hadd ne részletezzem.

Edit - Mennyi még?

Don Juan - Napok, hetek, hónapok. Ki tudja?

Edit - Ez nem igaz.

Don Juan - El kellett jönnöm. Bocsáss meg!

Edit - Ez nem lehet igaz!

Don Juan - Nincs semmi baj! Ha így kell legyen, hát legyen! De nem mehetek úgy el, hogy nem fogtam meg még egyszer a kezéd. Hogy nem éreztem még egyszer az illatod. Hogy nem éreztem még egyszer az ölelésed.

Don Juan - Istenem!

Don Juan - Ne sírj! Aki születik, az meg is hal. Tudjuk, hogy ez az élet rendje. Ne sírj! Te nem tehetsz semmiről! Én rontottam, odáztam el mindent. Én hagytam ezt a csodás testet parlagon.

Edit- Miért? Miért most?

Don Juan - Pedig most is, most is épp úgy kívánlak mint azon az első éjszakán!

Edit- Ez már csak egy roncs. Csak egy nő maradéka.

Don Juan - Te most is épp olyan tökéletes vagy mint akkor.

Edit- Ne, ne, kérlek szégyellem magam!

Don Juan - Előttem nincs mit szégyellened!

Edit - Nem akarom, hogy lásd mi lett belőlem!
Don Juan - Én örökké olyannak foglak látni mint azon az éjszakán!
Edit - Nem akarom! Nem akarom! Kapcsoljuk le a villanyt!

Sötét

Hangjáték IV. Nő- Szeretsz?

Férfi- Mindig is szerettelek.

Nő- Csak gyáva voltál.

Férfi- Nem álltam még készen.

Nő- Készen álltál, csak mindig valami másra.

Férfi- Túl nagy falat voltál nekem.

Nő- És most? Már késő?

Férfi- Akár csak egy tökéletes pillanat képes feledtetni az elvesztegetett éveket.

Nő- Mindig is szerettelek.

Férfi- Most már tudom.

Nő- Félsz?

Férfi- Nem. Most, hogy újra itt vagyok, már semmitől se félek.

Fény.

Don Juan és Leporello a nagy kabátjaikban állnak elől a kisasztal kétoldalán. Leporello tölt a kancsóból és Don Juannak nyújtja

Leporello- Milyen volt?

Don Juan- Nedves. Rettentően nedves.

5. Magdolna

Magdolna az asztalon ruhákat vasal. Túlméretes zsákruha van rajta. Épp egy törülközővel végez amikor csöngetnek. Az ajtóhoz megy és kinyitja.

Don Juan- Szia.

Magdolna- Nahát! Nem gondoltam volna, hogy a lányok ilyen gyorsak! Mondtam nekik, hogy értesítsenek, de ennyire nem szoktak komolyan venni. Gyere be! Szia! Zoli tegnap szólt, hogy három év után eljött az idő és még is színpadra állítjuk a Don Juanod. Álljak neki a dramaturgiának és állapodjak meg veled az anyagiakról.

Don Juan- Az nem a gazdasági igazgató dolga volna?

Magdolna- De. Egy normális színházban. Bár nem tudom, hogy van-e még ebben az országban normális színház. Mondjuk, én egy szót sem szólhatok. Van állandó munkám és még marad is időm mellette fordítani. Szóval szóltam a titkárságon, hogy hívjanak fel és szabadítsanak rám, de nem számítottam rá, hogy már ma itt is leszel! Bocs a kupiért, de ez az egyetlen napom amikor egy kicsit gatyába tudom rázni a háztartást. Amikor a nyakamon lóg három gyerek, semmit nem tudok csinálni.

Don Juan- Úgy tudtam, hogy csak két gyereked van!

Magdolna- A férjemet számítom harmadiknak. Komolyan mondom, néha nehezebb vele mint a fiúkkal. Képesek öt perc alatt csatatérré változtatni a lakást. Mondjuk sokat segít is. Amikor látja, hogy már nem bírom tovább elviszi a srácokat erre-arra. Focizni, fagyizni, biciklizni. Most a legújabb, hogy horgászni járnak. Soha nem horgászott, de a nagyobbik volt valami táborban ahol horgásztak és azóta teljesen rá van állva. Mondjuk onnan is csak a koszt hordják haza. Halat még nem hoztak haza, csak mosnivalót. *(Észreveszi, hogy még mindig állnak)* Jaj, de tök vagyok! Ül már le! Kérsz valamit? Kocsival jöttél?

Don Juan- Motorral.

Magdolna- Akkor alkohollal nem kínállak. Kérsz egy kávé? Én mondjuk szívesen innék.

Don Juan- Ez esetben teljesen nyitott vagyok a közös kávéfogyasztás élményére.

Magdolna- Köszönöm! Megtisztelsz. Közben találd ki, hogy mennyit kérsz! *(kimegy a továbbiakban kintről kiabál amíg be nem hozza a kávékat)*

Don Juan- Kávé?

Magdolna- Százalékot! De ne kérj sokat, mert úgy sem adják meg!

Don Juan- Akkor nem adom a könyvet!

Magdolna- De adod, mert én kérem!

Don Juan- Ja, úgy könnyű! Te! Törvényes az érzelmi ráhatás színházi ügyekben?

Magdolna- Színházi ügyekben csak az érzelmi ráhatás törvényes!

Don Juan- Jókora szólsz! Abban jó vagyok. Ha ezt hamarabb tudom, már rég igazgató lehetnék valahol.

Magdolna- Azért nem szóltam. Van elég önelégült lélekbűvész a szakmában. Nem hiányzik még egy.

Don Juan- Mondjuk az is igaz.

Magdolna- Így legalább én is kereshetek rajtad!

Don Juan- Külön pénzt kapsz a munkádért?

Magdolna- Jogdíjat az előadások után. Ingyen dramatizálom a regényedet, de az előadásokért már pénzt kapok. Ez főleg akkor lesz fontos, ha más színházak is bemutatják. És ha rajtam múlik, akkor bemutatják.

Don Juan- Még is, mennyit kérjek?

Magdolna- Én az adaptációért négyet kérek. Egy fordításért is annyit kapok. Te kérj nyolcat és akkor kapsz hatot. Összesen tíz százalék az nem is sok, de nem is kevés. Neked semmi dolgod vele, csak jön a pénz, meg a siker. Mindenki jól jár.

Don Juan- Rendben.

Magdolna- Tudod te, hogy egy hibátlan görög tragédiát írtál? Van benne kar, hübrisz, minden ami kell. Az igazat megvallva már három éve megírtam a színpadi változatot. De erről ne szólj senkinek! Elég jól sikerült. Persze Zoli még biztosan bele fog piszkálni itt-ott, de összességében büszke vagyok rá. Szerintem te is az leszel. Kinyomtatva akarod elolvasni, vagy küldjem át emailen?

Don Juan- Igazából sehogy. Jó! Vicceltem! Küldd át! Elolvasom. Biztosan nagyon jó lett.

Magdolna- Ne csináld ezt!

Don Juan- Mit?

Magdolna- Tudod te azt nagyon jól. Már nem vagyok a szeretőd. Nem kell mindent édesen rámm hagynod. Most már figyelhetsz rám magamért is.

Don Juan- Nem figyeltem rád? És mi az, hogy a szeretőm?

- Magdolna- Mért mi? Nem voltam több. Tudtam akkor is. Nem is lehettem. Mindig volt épp valakid. Tudtam és jó volt így is. Neked folyton volt valami nőd éppen, talán három vagy négy is azalatt a két év alatt amíg hozzám járogattál. Csak akkor tartottál szünetet amikor két hónapra én is összejöttem valakivel. Az persze piszkálta a csőrödet. Az már nem fért bele. A méhecske gögje! Másokat is így kisajátítottál, vagy csak velem kivételeztél ennyire?
- Don Juan- Butaság! Én csak nem akartam bekavarni neked! Örültem, hogy végre van valakid.
- Magdolna- Megkérhetlek, hogy ezt a leereszkedő hangnemet is mellőzzed? Három diplomám van, tekintélynek számítok a szakmámban és többet tudok az irodalomról mint te aki műveled. Nem akarlak megsérteni, de kipréselhetnél magadból egy kis tiszteletet.
- Don Juan- Ugyan már ez...én igenis tisztellek. Mindig is tiszteltelek. Én csak...
- Magdolna- Te csak? *(Csend. Hosszú csend)* Tudsz róla, hogy épp nem beszélsz?
- Don Juan- Én figyelni akartam rád.
- Magdolna- Csak egyszerűen nem léptem át az ingerküszöbödöt. Már úgy értem intellektuálisan. Akartad te, csak nem ment, mert egyszerűen nem voltál kíváncsi rám. Mondjuk ki: nem érdekeltelek. Csak hát túl jó volt a szex. Így elszakadni sem tudtál. Már akkor is mindig arra gondoltam, hogy milyen nőid lehetnek sorban, ha egyszer nálam keresed a kiegészítést?
- Don Juan- Ha tudtam volna...
- Magdolna- Mit? Hogy milyen remek asszonya leszek majd valaki másnak? A mi történetünk nem lehetett volna másképp. Így volt kerek. Én sem akartam többet tőled. Jó volt a szex, de nem mondtam le semmiről miattad. Az viszont jólesett volna ha néha meghallod amit mondok. Csak néha. Nem változtatott volna semmin, csak a hangulat miatt. Mért hallgatsz?
- Don Juan- Soha nem mondtad.
- Magdolna- Mikor mondtam volna? Kinek mondtam volna? Meghallottad volna, ha mondom? Egyébként mondtam. Csak nem ezekkel a szavakkal. Benne volt minden túlzó egyetértésben, rajongásomban, odaadásomban. Amúgy meg pontosan tudtam, hogy hol a helyem. Nem álltam sorban, hogy majd egyszer rájössz, én vagyok az igazi és lehorgonyzol mellettem. Te viszont minden percben attól rettegtél, hogy én ezt akarom. De mért akartam volna egy hallhatatlan, láthatatlan, senki lenni valaki mellett? Hallgass! Ne válaszolj, mert nem tudsz jót válaszolni. *(Csend)* Nem a darab miatt jöttél, igaz?
- Don Juan- Jó dramaturg tudja, hogy mikor kell témát váltani.

Magdolna- Jó dramaturg azt is tudja, hogy mikor jön a drámai fordulat.

Don Juan- Most?

Magdolna- Nem húzhatod tovább.

Don Juan- Rövidesen meghalok. Szerettem volna még egyszer utoljára veled lenni.

Magdolna- Az előbbire számítottam. Az utóbbira számítanom kellett volna. A regényeidben is evidens minden fordulat, még is meglepő. Valahogy nagyon értesz a váratlansághoz.

Don Juan- Minden viccnek ez az alapja.

Magdolna- Igen. És itt meg is ragadtál. Az egész életed egy nagy vicc. Nem vígjáték, komédia vagy bohózat. Csak egy vicc. Furcsa, váratlan csattanóval. Hálás vagyok, hogy nem ragadtál le mellettem. Tönkrementem volna a tehetetlenségbe, a keserőségbe, ahogy végig kellett volna nézzem mivé lesz a tehetséged. Még így se könnyű. Jobb ez így, hogy nekünk csak a szex adatott meg. Abban legalább jók voltunk és maradéktalanok. *(felvesz a kupacból egy törülközőt és Don Juannak nyújtja)* Ott a fürdő. Eredj zuhanyozni. Mindjárt jövök én is. Cssszzzz! Hallgass! Nem akarok többet beszélgetni. Csak mindent elrontanánk. *(Don Juan kimegy, Magdolna lehúzza a jeggyűrűjét, az asztal sarkára teszi. Lassan a földre ereszti a ruháját, kilép belőle és Don Juan után megy.)*

Hangjáték V. Vízcsofogás

Fény.

Don Juan és Leporello a nagy kabátjaikban állnak elől a kisasztal kétoldalán. Leporello tölt a kancsóból és Don Juannak nyújtja

Don Juan- Meg se kérded milyen volt?

Leporello- Nem. Pontosan tudom milyen volt.

Don Juan- Milyen?

Leporello- A legjobb. Minden idők legjobb numerája volt, amit el is vártál. Úgy hajolt a karjaid közt mint a tavaszi fű. Mindent odaadott magából amivel belőled is mindent kizsarolt. A tökéletes pár voltatok. Archetípus. Ráadásul megírtad három regényedben is. És most elégedett vagy. Persze ez az elégedettség rövidesen abba a keserőségbe fullad, hogy többet nem lesz részed ilyesmiben, ami után hullámokban vissza-vissza tér Magdolna, és a vele töltött délelőtt emléke. De többé sajnos nem mehetsz vissza hozzá. Nincs több trükk. Elfogyott a puszkapor.

Don Juan- Van ott még. De már nem érdekel.

- Leporello- Nem. Persze. Nem.
- Don Juan- Végül is megcsináltam.
- Leporello- Nem tűnsz elégedettnek.
- Don Juan- Pedig az vagyok. Lezártam valamit. Tovább léphetek. *(Leporello egy pisztolyt tesz az asztalra)* Mi ez?
- Leporello- Sosem bírtad a fájdalmat. Ha már elviselhetetlen lesz még is méltóbb lenne így.
- Don Juan- Édes barátom! Hát, te komolyan elhitted, hogy halni készülök? Szeretem benned ezt végtelen hitet és naivitást! Sajnálak, de kutyabajom. Kellett valami indok. Ennyi az egész. Nem zörgethettem be a lányokhoz, hogy „erre jártam, nem dugunk?” Játék volt. Egy mesteri előadás. Írói munkásságom gyöngyszeme. Don Juanságom essenciája. Bravúros talán nem volt de arról is a nők tehetek: túl hamar feladták az ellenállásukat. Hiába, az állhatatosság nem női érdem. Túl kiszámíthatók. Hiányzik belőlük a férfiakra jellemző váratlanság. Az érzék a csattanóhoz. Az én csattanóm, talán mindennél fájdalmasabb lesz nekik. De nem sajnálom őket. Tudták ki vagyok és még is hittek nekem. Mert hinni akartak. Mert hálásak voltak, hogy egyáltalán foglalkozom velük. És lehetnek is! Egy grandiózus disznóságban tettem őket tragikus, ámde megdicsőült főszereplővé. És végérvényesen felszabadítottam őket! Most már gátlás nélkül gyűlölhetnek! Most már van igazi okuk. Olyan okuk amiben semmilyen módon nem részesek. „Az én bűnöm, az én nagy bűnöm!” Én pedig barátom innentől fogva a jogos megtorlás és nem a betegség elől menekülök.
- Leporello- Tudom.
- Don Juan- Akkor ez?
- Leporello- Nem a betegségre gondoltam. Az első perctől fogva tudtam, hogy semmi bajod. De tartok tőle, hogy a méreg amit a borodba tettem erős fájdalmakat okoz.
- Don Juan- Méreg? Miért?
- Leporello- Édes barátom! Komolyan gondoltad, hogy eleresztelek? Húsz éve várok, hogy egyszer talán én is sorra kerülök. Húsz éve szól minden percem rólad és a várakozásról. Húsz éve nézem és tűröm, hogy más nőknél keresd az élvezet. Hogyan tehetném? Velem kell maradj. Örökre.
- Don Juan- Én azt hittem... *(lerogy)*
- Leporello- Mit? Hogy csak barátok vagyunk? De hát úgy is van! Csakhogy a barátoknak is kell legyen némi előjoguk. *(lassan letérdel a földön görnyedő Don Juanhoz)*

akit a szöveg közben az ölébe húz) Talán több is mint a szerelmeknek, szeretőknek. Mert ők feltétel nélkül szeretnek. És nem terveznek változásokat. Elfogadnak. Tudják jól, hogy ki vagy, mi vagy. És még is maradnak. Eltűrik a csalást. A megcsalást. De soha nem veszíthetnek el. *(A pisztoly csövét a tiltakozni képtelen Don Juan álla alá szorítja. Bizarr Pieta kép alakul ki. Egyetlen lövés képes végezni mindkettejükkel.)* Mert akkor minden hiába való volt. Akkor magukat veszítik el. Mindazt amiben hittek, amiből éltek, amivé lettek az évek alatt. *(megcsókolja)* És én nem vagyok vesztes típus. *(felhúzza a pisztoly kakasát)*

Sötét